

Чудна е наистина, човѣческата природа! Вчера уморени, оскѣрбени, отпаднали тѣломъ и духомъ, днесъ опълченцитѣ пакъ бѣха весели и засмѣни, пакъ бодри и забравили всички обидни думи. Впрочемъ, то бѣше естествено: топовнитѣ и пушечни гърмежи иматъ свойството да сплотяватъ и подчинени и началници въ едно цѣло.—Повтарямъ, всичкитѣ опълченци бѣха весели и радостни: вчерашнитѣ трагически картини, днесъ се прѣдставляваха съвършено въ комическа форма. Коего вчера бѣше за оплакване, днесъ добродушно се осмѣйваше.

Щомъ се разсѣмна, започнаха да пристигатъ отстаналитѣ въ вчерашний походъ опълченци, но такива отстанали вървѣха и почти прѣзъ цѣлата нощъ. Сега тѣ се посрѣщаха съ добродушенъ, отъ страна на приятелитѣ си, смѣхъ:

— Глѣдайте, глѣдайте! Станковичъ се мѣкае на своитѣ кокили, извикаха нѣколко опълченци почти едновременно.

Този Станковичъ бѣше единъ отъ онѣзи опълченци, които бѣха прѣдставени въ Плоештъ на Д-ра Вязанкова, за да ги признае болни. Наистина, Станковичъ бѣше твърдѣ слабъ и краката му приличаха на кокили, но въ сжщностъ, той бѣше здравъ. Този именно, Станковичъ сега гузно се приближаваше при дружината.

— Станковичъ! Нима ти оживѣ? викаха другаритѣ му опълченци. Въ каквото положение тѣ оставихме вчера, ний мислѣхме, че ти си вече при Дѣдо Адама.

— Не само съмъ живъ и здравъ, както ме видите, отговаряше той, но азъ си по събрахъ по пжтя пишкирчета, кжрпици, сухари, па и една пачка патрони, които вий вчера хвърляхте. Съ тия думи Станковичъ извади отъ торбата си, събранитѣ трофеи и ги раздаде на другаритѣ си.

Слѣдъ това, Станковичъ най-подробно разказваше на другаритѣ си за своитѣ физически и нравствени мѣки.

— Наистина, азъ щѣхъ да бѣдѣя сега при Дѣдо Адама, продължаваше той, ако не бѣха ми дошли на